

დანIELის წიგნი — ნომერი ოცდაორი

წინასწარმეტყველური დებატის გამოცხადება: გვიანი წვიმისა და საბოლოო კრიზისის მეთოდოლოგია

Jeff Pippenger

2023-12-17

მეთოდოლოგია, რომელსაც ღმერთი ამტკიცებს, განსაკუთრებული სიზუსტით არის განსაზღვრული ესაიას ოცდამერვე და ოცდამეცხრე თავებში, სადაც ეს მეთოდოლოგია წარმოდგენილია როგორც „სტრიქონი სტრიქონზე“. 2001 წლის 11 სექტემბერს გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძლიერი ანგელოზი ჩამოვიდა, და ამით მან გაიმეორა ის ჩამოსვლა, რომელიც 1840 წლის 11 აგვისტოს განახორციელა. ორივე შემთხვევაში, მისი ჩამოსვლის შემდეგ, ბაბილონი დაცემულად იქნა გამოცხადებული, და მოწოდება გაისმა, და მალე კვლავ გაისმება, რომ ისინი, ვინც ჯერ კიდევ მის ზიარებაში არიან, გამოვიდნენ იქიდან. ორივე შემთხვევაში, მოვლენას, რომელმაც წინასწარმეტყველება აღასრულა, მსოფლიო მასშტაბის გავლენა ჰქონდა, რადგან ისევე, როგორც 1840 წელს პირველი ანგელოზის უწყება იქნა მიტანილი „მსოფლიოს ყოველ მისიონერულ სადგურზე“, ასევე 2001 წლის 11 სექტემბრის მოვლენამ მთელი მსოფლიოზე მოახდინა გავლენა და იქნა გაგებული. წინასწარმეტყველება, რომელიც 1840 წლის 11 აგვისტოს აღსრულდა, იყო წინასწარმეტყველება, რომელიც მიუთითებდა, რომ მეორე ვაების ისლამს შეზღუდვა დაედო, ხოლო 2001 წლის 11 სექტემბრის შემდეგ დაუყოვნებლივ შეზღუდვა დაედო მესამე ვაების ისლამსაც.

1840 წლის 11 აგვისტო წარმოადგენს იმ უწყების ძალამოსილებას, რომელიც 1798 წელს, აღსასრულის ჟამს, გაიხსნა; ხოლო 2001 წლის 11 სექტემბერი წარმოადგენს იმ უწყების ძალამოსილებას, რომელიც 1989 წელს, აღსასრულის ჟამს, გაიხსნა. პირველი ანგელოზის მოძრაობის უმთავრესი წესი დადასტურდა 1840 წლის 11 აგვისტოს, და ეს წესი იყო „ერთი დღე ერთი წლისათვის“ პრინციპი. მესამე ანგელოზის მოძრაობის უმთავრესი წესი დადასტურდა 2001 წლის 11 სექტემბერს. ეს წესი ისაა, რომ ჭეშმარიტება მყარდება „სტრიქონი სტრიქონზე“ მოტანით, რითაც ცხადდება, რომ დასასრული დასაბამით არის ილუსტრირებული და რომ ისტორია მეორდება. 2001 წლის 11 სექტემბრის წინასწარმეტყველური მოვლენა დამტკიცებულია არა მხოლოდ და-უაითის უშუალო სიტყვებით, არამედ, კიდევ უფრო მნიშვნელოვნად, იმ ფაქტით, რომ ეს მოვლენები სრულყოფილად იმეორებდა იმავე საგზაო ნიშანს მილერიტულ ისტორიაში. ის, რაც 1840 წლის 11 აგვისტოს მოვლენასთან დაკავშირებით იქნა შეცნობილი, იმდენად წინასწარმეტყველების აღსრულება არ ყოფილა, რამდენადაც მილერისა და მისი თანამოაზრეების მიერ მიღებული მეთოდოლოგიის სისწორე.

„მოვლენამ ზუსტად აღასრულა წინასწარმეტყველება. როდესაც ეს ცნობილი გახდა, მრავალნი დარწმუნდნენ მილერისა და მისი თანამოაზრეების მიერ მიღებული წინასწარმეტყველური განმარტების პრინციპების სისწორეში, და ადვენტურ მოძრაობას მიეცა საოცარი ბიძგი. სწავლული და მაღალი მდგომარეობის კაცნი მილერს შეუერთდნენ როგორც მისი შეხედულებების ქადაგებაში, ისე მათ

გამოქვეყნებაში, და 1840-დან 1844 წლამდე ეს საქმე სწრაფად გაფართოვდა.“ The Great Controversy, 335.

2001 წლის 11 სექტემბერს, როდესაც გვიანი წვიმის გაზომვა დაიწყო, „დებატები“ იყო და კვლავაც არის ჭეშმარიტი ან ცრუ მეთოდოლოგიის შესახებ. მილერიტული მოძრაობის წინასწარმეტყველებები გადმოცემულია როგორც 1843, ისე 1850 წლების დიაგრამებზე, რომელთაც დას უაიტი ამტკიცებს, როგორც უფლის მიერ განზრახულს, და ასევე როგორც აბაკუმის მეორე თავის აღსრულებას. მილერიტთა უწყება, რომელიც წარმოიშვა „წინასწარმეტყველური განმარტების იმ პრინციპებით, რომლებიც მილერმა და მისმა თანამოაზრეებმა მიიღეს, და“ რომელმაც შემდგომში წარმოშვა „საოცარი ბიძგი“, რამაც შუაღამის ღაღადის უწყებას ძალა მიანიჭა, წარმოდგენილი იყო ამ ორ წმინდა დიაგრამაზე. ამ ორ წმინდა დიაგრამაზე წარმოდგენილი წინასწარმეტყველებები განსაზღვრული და დამტკიცებული იყო მილერის წინასწარმეტყველური წესებით. დიაგრამები იყო აბაკუმში მოცემული ბრძანების აღსრულება, რათა მილერის მეთოდოლოგიით დამტკიცებული წინასწარმეტყველებები თვალსაჩინოდ წარმოჩენილიყო „დაფებზე“, მრავლობითში. აბაკუმის მეორე თავი განსაზღვრავს და უშუალოდ არის დაკავშირებული ესაიას ოცდამეშვიდე თავის „დებატებთან“.

მე დავდგები ჩემს სადარაჯოზე და დავდგები გოდოლზე, და ვადევნებ თვალს, რათა ვიხილო, რას მეტყვის იგი მე და რა უნდა ვუპასუხო, როცა მხილებული ვიქნები. აბაკუმი 2:1.

ლექსში სიტყვა „reproved“ ნიშნავს „ეკამათა“. აბაკუმი, რომელიც წარმოადგენდა როგორც პირველი, ისე მესამე ანგელოზის მოძრაობის გუშაგებს, უნდა ყოფილიყო დავის საგანი, და მას სურდა გაეგო, რა პასუხი უნდა გაეცა, როცა კამათი დაიწყებოდა. პირველი ანგელოზის ისტორიის პასუხი იყო ორი წმინდა სქემის შექმნა, ხოლო მესამე ანგელოზის მოძრაობის ისტორიის პასუხი იყო წინასწარმეტყველური წყობის შედგენა, რომელსაც ეწოდა „აბაკუმის ორი ტაბულა“. სქემებიც და ეს წყობაც აგებული იყო იმ მეთოდოლოგიაზე, რომელიც თითოეულ ამ შესაბამის ისტორიაში იყო წარმოდგენილი. აბაკუმში ეს მეთოდოლოგია წარმოადგენს იმას, რასაც გუშაგები იყენებენ უწყების დასამყარებლად, და იგი ასევე განსაზღვრავს იმ საკითხს, რომელიც „იკამათება“, რაც, თავის მხრივ, წარმოშობს თაყვანისმცემელთა ორ კლასს.

დავდგები ჩემს საგუშაგოზე და დავდგები კოშკზე, და ვუთვალთვალე, რათა ვიხილო, რას მეტყვის იგი მე და რა ვუპასუხო, როცა მხილებული ვიქნები. და მიპასუხა მე უფალმა და მითხრა: დაწერე ხილვა და ცხადად ამოკვეთე დაფებზე, რათა მსრბოლელმა წაიკითხოს იგი. რადგან ხილვა ჯერ კიდევ არის დანიშნული ჟამისათვის, მაგრამ ბოლოს ილაპარაკებს და არ იცრუებს; თუმცა დაყოვნდეს, დაელოდე მას, რადგან უეჭველად მოვა, არ დაყოვნებს. აჰა, ვინც გაამპარტავნებულა, მისი სული სწორი არ არის მასში; ხოლო მართალი თავისი რწმენით იცოცხლებს. აბაკუმი 2:1-4.

ერთი კლასი რწმენით მართლდება, ხოლო მეორე კლასი სულით აღზევებულია, როგორც ეს ფარისევლისა და მეზაჟის მაგალითით არის წარმოდგენილი. ფარისევლები

ენდობოდნენ მეთოდოლოგიას, რომელიც ჩვეულებასა და ტრადიციას ეფუძნებოდა; ფარისეველიც აგრეთვე წარმოადგენდა რელიგიურ სისტემას, რომელიც თავის სამწყსოზე კონტროლს ინარჩუნებდა იერარქიული წყობის დანერგვით, რომელსაც მართავდნენ ისინი, ვინც თავს ღმერთის რჩეულ ხალხად და ჭეშმარიტების დამცველებად აცხადებდნენ, მაგრამ საბოლოოდ თავად მიიღეს მონაწილეობა ჭეშმარიტების ჯვარცმაში. ესაიას ოცდამეშვიდე თავის წინასწარმეტყველური „დავა“ ჭეშმარიტ და ცრუ ბიბლიურ მეთოდოლოგიას ეხება. ამ „დავაში“ დაპირისპირებული მხარეები არიან ისინი, ვინც იმ დროისთვის ელიას მეთოდოლოგიას მისდევენ, და დიდი ხნის განმავლობაში დამკვიდრებული საღვთისმეტყველო ექსპერტთა სისტემა, რომლის ტიპიც ქრისტეს დროს სინედრიონი იყო.

ოცდამეშვიდე თავი მიუთითებს, რომ „დავა“ იწყება მაშინ, როცა იგი „აჩერებს“, ანუ როცა ღმერთი ზღუდავს „თავის მძვინვარე ქარს“ „აღმოსავლეთის ქარის დღეს“. „ზომით, როცა იგი აღმოცენდებოდეს, მასთან იდავებ; იგი აჩერებს თავის მძვინვარე ქარს აღმოსავლეთის ქარის დღეს. ამიტომ ამით განიწმინდება იაკობის ურჯულოება.“ სიტყვა „განიწმინდება“ ნიშნავს ცოდვისთვის გამოსყიდვას და გამოხატავს საგამომძიებლო სამსჯავროში ცოდვის წარხოცვას. მეთოდოლოგია, რომლის შესახებაც დავობენ, წარმოადგენს იმ გამოცდას, რომელიც უნდა იქნეს გავლილი, თუ ღვთის ხალხის ცოდვები უნდა წარიხოცოს. ელიას მეთოდოლოგია, როგორც გამოცდა, წარმოდგენილია ქრისტეს ისტორიაში, სადაც წინასწარ ვართ გაფრთხილებულნი, რომ იმ დროს ისინი, ვინც უარყვეს იოანე ნათლისმცემლის უწყება (რომელიც ქრისტემ ელიად დაასახელა), ვერ მიიღებდნენ სარგებლობას იესოს სწავლებებისგან.

გვიანი წვიმის უწყება წარმოდგენილია როგორც იესოს მოძღვრება, ვინაიდან იგი არის სიტყვა; და ამაზე მეტიც, გვიანი წვიმა წარმოდგენილია როგორც „განახლება“, რაც განიმარტება როგორც „უფლის თანდასწრება“.

ამიტომ მოინანიეთ და მოიქეცით, რათა თქვენი ცოდვები წარიხოცოს, როცა უფლის წინაშე დადგება განმხნელების ჟამნი; და იგი მოავლენს იესო ქრისტეს, რომელიც უწინარეც გექადაგათ თქვენ. საქმეები 3:19, 20.

და-საით უაიტი აცხადებს, რომ გამოცხადების მეათე თავში ჩამოსული ანგელოზი, 1840 წლის 11 აგვისტოს, „არანაკლები პიროვნება იყო, ვიდრე იესო ქრისტე“. ამრიგად, 2001 წლის 11 სექტემბერს ჩამოსული ანგელოზიც „არანაკლები პიროვნება იქნებოდა, ვიდრე იესო ქრისტე“. მისი ჩამოსვლა ორივე ისტორიულ მონაკვეთში აღნიშნავს წინასწარმეტყველური „დავის“ დასაწყისს ჭეშმარიტი თუ ცრუ მეთოდოლოგიის შესახებ, რადგან იგი წარმოდგენილია წიგნით მის ხელში, რომლის ჰამაც ღვთის ხალხს ებრძანა. როდესაც გალილეაში იყო, იესომ მოწაფეებს ასწავლა, რომ მათ უნდა ეჭამათ მისი ხორცი და დაეღლიათ მისი სისხლი, რადგან იქვე განაცხადა, რომ იგი იყო ზეციდან ჩამოსული პური. იქ მან დაკარგა უფრო მეტი მოწაფე, ვიდრე თავისი მსახურების რომელიმე სხვა მომენტში, და ისინი, ვინც წავიდნენ, აღარასოდეს დაბრუნებულან. ისინი, ვინც წავიდნენ, წავიდნენ იმიტომ, რომ მის სწავლებათა გაანალიზება აირჩიეს ცრუ მეთოდოლოგიით — მისი სიტყვების პირდაპირი მნიშვნელობით მიღებით, ნაცვლად იმისა, რომ ისინი სწორი სულიერი მნიშვნელობით მიეყენებინათ. ესაიას

ოცდაშვიდის „დავა“ წინასწარმეტყველური საზომი ნიშანია, რომელსაც მრავალი მოწმე ჰყავს იმის დასადასტურებლად, რომ იგი წარმოადგენს ბიბლიური ანალიზის დამკვიდრებულ აღიარებულ სისტემას, რომელიც დაპირისპირებაშია ელიას მაცნის მიერ წარმოდგენილ მეთოდოლოგიასთან.

იგი აღნიშნავს კონკრეტულ წერტილს ყოფილი აღთქმისა და ღვთის რჩეული ხალხის თანდათანობით განვლის პროცესში, და იმათთან აღთქმური ურთიერთობის დასაწყისს, „რომელნიც უწინ არ იყვნენ ღვთის ხალხი“. „დებატები“, რაც უფრო მნიშვნელოვანია, წარმოადგენს იმ დროის პერიოდის დასაწყისს, რომელიც სრულდება მალე მოსალოდნელი კვირა-დღის კანონით. ალფა და ომეგა ყოველთვის დასასრულს დასაწყისთან ერთად წარმოადგენს, და ამით თვით „დებატები“ იქცევა ჩვენი მამების ერთ-ერთი ცოდვის სიმბოლოდ, რომელიც უნდა იქნეს აღიარებული და მონანიებით აღსარებულ იქნეს, რათა შესრულდეს ლევიანთა ოცდამეექვსე თავის ლოცვა.

დანიელის მეცხრე თავის ლოცვა წარმოადგენს იმ ლოცვას, რომელიც უნდა აღვლინდეს გამოცხადების მეთერთმეტე თავის სამნახევარი დღის დასასრულს. დროის ეს მონაკვეთი ესაიას ოცდამეშვიდე თავში წარმოდგენილია როგორც ის პერიოდი, როცა „გამაგრებული ქალაქი გაუდაბურდება, სამკვიდრებელი მიტოვებული იქნება და უდაბნოსავით დარჩება; იქ ხბო მოძოვს, იქვე დაწვება და მის რტოებს შთანთქავს. ხოლო როცა მისი ტოტები გახმება, გადატყდება; მოვლენ ქალები და ცეცხლს მისცემენ მათ, რადგან ეს უგუნური ხალხია; ამიტომ მის შემოქმედს არ შეეწყალება იგი და მის გამომძერწავს არ შეიწყალებს მას.“

ორი მოწმეები წარმოჩენილნი არიან როგორც ისინი, ვისაც „არ მიეგო წყალობა“, რადგან მათ აუწყეს ცრუ წინასწარმეტყველება, რომელმაც დასაბამი მისცა სამნახევარდღიან „უდაბნოს“ პერიოდს. შემდეგ ისინი იქცნენ „უგუნურ ხალხად“, თუმცა მანამდე იყვნენ „გამაგრებული ქალაქი“. შემდეგ ეს ქალაქი გახდა „ოხერი“ და „საცხოვრებელი“, რომელიც „მიტოვებული“ იყო. იგი იქცა მკვდარ, გამხმარ ძვლებად, რომლებიც ეყარა სოდომისა და ეგვიპტის ქალაქის ქუჩაზე. როდესაც შემდეგ მკვდრებს მოუხმობენ, რომ აღდგნენ, ისინი გამოიცდებიან თავიანთ მამათა ცოდვებით, რაც მოიცავს იმ პერიოდის დასაწყისში არსებულ „დავას“, რომელიც იწყება პირველი უწყების ძალმოსილებით და მთავრდება მესამე უწყების მოსვლით. დავის საგანია, მიიღონ თუ უარყონ ის მეთოდოლოგია, რომელსაც მათ ისტორიაში ელია განასახიერებს. 1863 წელს ადვენტიზმის მამებმა უარყვეს მოსეს „შვიდგზის“ უწყება, რომელიც ელიას მიერ იყო წარმოდგენილი.

2023 წლის ივლისიდან ესაია 27-ის გამხმარმა რტოებმა უნდა გადაწყვიტონ, გაიმეორებენ თუ არა გალილეის ეკლესიის ცოდვებს, ასევე 1863 წლის ისტორიას და 2001 წლის 11 სექტემბრის ისტორიას. ჰაბაკუკის მეორე თავით, ესაია 27-ით, აგრეთვე ელიას, იოანე ნათლისმცემლისა და უილიამ მილერის მიერ წარმოდგენილი მეთოდოლოგიის უარყოფა ნიშნავს ჩვენი მამების ცოდვების გამეორებას, ნაცვლად იმისა, რომ სარგებელი მივიღოთ იმ წმიდა მაგალითებიდან, რომლებიც ჩაწერილ იქნა მათთვის, ვისზედაც ქვეყნიერების აღსასრულნი მოაწია.

ამგვარად, ყოველივე ეს მათ შეემთხვათ მაგალითად; და დაიწერა ჩვენი შეგონებისთვის, ჩვენთვის, რომელთაც საუკუნეთა აღსასრული მოგვწევია. ამიტომ, ვისაც ჰგონია, რომ დგას, ფრთხილად იყოს, რათა არ დაეცეს. არავითარი ცდუნება არ დაგუფლებიათ, გარდა იმისა, რაც ადამიანისთვის ჩვეულებრივია; ხოლო ღმერთი სარწმუნოა, რომელიც არ დაუშვებს, რომ თქვენს ძალას აღემატებოდეს თქვენი ცდუნება, არამედ ცდუნებასთან ერთად გამოსავალსაც მოგცემთ, რათა შემოღოთ მისი ატანა. ამიტომ, ჩემო უსაყვარლესო, განერიდეთ კერპთაყვანისმცემლობას. გელაპარაკებით, როგორც ბრძენთ; თქვენ თავად განსაჯეთ, რასაც ვამბობ. 1 კორინთელთა 10:11–15.

წმინდა მეთოდოლოგია ამკვიდრებს შუალამის ძახილის უწყებას, რომელიც არის გვიანი წვიმის უწყება. ეს უწყება, როცა სულიერად იჭმევა, წარმოშობს შესაბამის გამოცდილებას ისეთივე უცილობლობით, როგორც დანიელისა და სამი ღირსის პარკოსანთა საზრდომ წარმოშვა უფრო მშვენიერი და ნასუქი სახე. ხოლო აბაკუმის მეორე თავში, მათთვის, ვინც რწმენით გამართლების შემოთავაზებას უარყოფს, საცდური ქვა არის ამპარტავნება, რომელიც ხელს უშლის მათ, განაგრძონ უფლის შეცნობა. თუ ოდესმე ყოფილა დრო, როცა ღვთის ხალხს აღარ ძალუძს გადადოს ჭეშმარიტი მეთოდოლოგიის მიღების საქმე და ანგელოზის ხელიდან უწყების ჭამა, ეს დრო ახლაა!

„ჩვენ არ უნდა ველოდოთ გვიან წვიმას. იგი მოვა ყველასზე, ვინც შეიცნობს და მიითვისებს მადლის ნამსა და წვიმებს, რომლებიც ჩვენზე გადმოდის. როდესაც ჩვენ ვკრებთ ნათლის ნატეხებს, როდესაც ვაფასებთ ღვთის უტყუარ წყალობებს, რომელსაც უყვარს, რომ ჩვენ მას ვენდობოდეთ, მაშინ ყოველი აღთქმა აღსრულდება. „რადგან როგორც მიწა აღმოაცენებს თავის კვირტს და როგორც ბაღი აღმოაცენებინებს მასში დათესილს, ასე უფალი ღმერთი აღმოაცენებს სიმართლესა და ქებას ყველა ერის წინაშე.“ ესაია 61:11. მთელი დედამიწა უნდა აღივსოს ღვთის დიდებით.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

ღვთის წინასწარმეტყველურმა სიტყვამ მიუთითა, რომ როდესაც ნიუ-იორკის დიდი შენობები დაეცემოდა, გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი ჩამოვიდოდა და „გამოცხადების მეთვრამეტე თავი, პირველი-მესამე მუხლები, აღსრულდებოდა“. ესაიას ოცდამეშვიდე თავი იმ დროს განსაზღვრავს როგორც „აღმოსავლეთის ქარის დღეს“, და ეს ის დროა, როდესაც „მძვინვარე ქარი“ შეკავებულია. „ზომით, როცა იგი აღმოცენდება, შეედავები მას; იგი აკავებს თავის მძვინვარე ქარს აღმოსავლეთის ქარის დღეს.“ და უაიტი სწორედ იმავე დროს მიუთითებს.

„იმ დროს, როდესაც ხსნის საქმე დასასრულს უახლოვდება, დედამიწაზე გაჭირვება მოიწევა, და ხალხები განრისხდებიან, თუმცა შეკავებულნი იქნებიან, რათა მესამე ანგელოზის საქმეს ხელი არ შეეშალოს. იმ დროს მოვა „გვიანი წვიმა“, ანუ გამოცოცხლება უფლის თანდასწრებიდან, რათა ძალა მისცეს მესამე ანგელოზის ხმამაღალ ხმას და წმიდები მოამზადოს იმისათვის, რომ იდგნენ იმ პერიოდში, როდესაც შვიდი უკანასკნელი წყლული გადმოიდვრება.“ Early Writings, 85.

ძალა, რომელიც ერებს აღიზიანებს, მოვიდა მაშინ, როდესაც გვიანი წვიმა დაიწყო ცვენა. მაგრამ როგორც კი იმ ძალამ ერების აღიზიანება გამოიწვია, იგი შეკავებულ იქნა, რადგან ესაიამ აღნიშნა, რომ იგი „აკავებს თავის მძვინვარე ქარს“. მძვინვარე ქარი აღმოსავლეთის ქარია, და ეს ქარი შეზღუდულია, როცა გვიანი წვიმა იწყებს პკურებას და ხსნის საქმე დასასრულს უახლოვდება. ხსნის დასასრულისკენ მიმავალი საქმე არის დაბეჭდვის ჟამი. „სტრიქონი სტრიქონზე“ — მძვინვარე, ანუ აღმოსავლეთის ქარი, რომელიც ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროს არის შეკავებული, არის გამოცხადების მეშვიდე თავის ოთხი ქარი.

ამის შემდეგ ვიხილე ოთხი ანგელოზი, მდგომარნი ქვეყნის ოთხ კუთხეზე, რომელთაც ეკავათ ქვეყნის ოთხი ქარი, რათა ქარს არ ებერა ქვეყანაზე, არც ზღვაზე და არც რომელიმე ხეზე. და ვიხილე სხვა ანგელოზი, აღმომავალი აღმოსავლეთიდან, რომელსაც ჰქონდა ცოცხალი ღმერთის ბეჭედი; და ხმამაღალი ხმით შეჰღაღადა ოთხ ანგელოზს, რომელთაც მიცემული ჰქონდათ ძალა, ევნოთ ქვეყნისთვის და ზღვისთვის, და თქვა: ნუ ავნებთ ქვეყანას, არც ზღვას და არც ხეებს, ვიდრე დაბეჭდავდეთ ჩვენი ღმერთის მსახურთ მათ შუბლზე. გამოცხადება 7:1–3.

ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა წინასწარ იყო გამოსახული ქრისტეს იერუსალიმში ტრიუმფალური შესვლით. იქ ქრისტე, თავისი სიცოცხლის განმავლობაში ერთადერთხელ, ვირზე (ისლამის სიმბოლოზე) ამხედრდა, ხოლო ლაზარე უძლოდა მსვლელობას იერუსალიმში. და უაითის და იმ ისტორიაში ლაზარეს ბეჭდის სიმბოლოდ ასახელებს.

„ლაზარესთან მისვლაში დაყოვნებით ქრისტეს მოწყალების განზრახვა ჰქონდა მათ მიმართ, რომელთაც იგი არ მიეღოთ. იგი შეყოვნდა, რათა ლაზარეს მკვდრეთით აღდგენით თავისი ჯიუტი, ურწმუნო ხალხისთვის კიდევ ერთი მტკიცებულება მიეცა იმისა, რომ იგი ნამდვილად იყო „აღდგომა და სიცოცხლე“. იგი არ ისურვებდა, ყოველგვარი იმედი დაეთმო ხალხის მიმართ — ისრაელის სახლის ღარიბი, გზააზნეული ცხვრების მიმართ. მათი მოუწიანებლობის გამო მისი გული იმსხვრეოდა. თავისი მოწყალებით მან განიზრახა, მათთვის კიდევ ერთი მტკიცებულება მიეცა იმისა, რომ იგი იყო აღმდგენი, იგი, ვისაც მხოლოდ ერთად შეეძლო სიცოცხლისა და უკვდავების ნათლად გამოჩენა. ეს უნდა ყოფილიყო ისეთი მტკიცებულება, რომელსაც მღვდლები ვერ არასწორად განმარტავდნენ. სწორედ ეს იყო მისი დაყოვნების მიზეზი ბეთანიაში წასვლამდე. ეს გვირგვინოსანი სასწაული — ლაზარეს აღდგენა — უნდა გამხდარიყო ღვთის ბეჭედი მის საქმეზე და მის ღვთაებრიობის მოთხოვნაზე.“ ჟამთა ნატვრა, 528, 529.

ლოდინის ჟამი, რომელიც 2020 წლის 18 ივლისს დაიწყო, წარმოდგენილია ქრისტეს დაყოვნებით, ვიდრე მან ლაზარე აღადგინა. გამოცხადების წიგნის მეთერთმეტე თავის ლოდინის ჟამი მთავრდება სამი დღე-ნახევრის დასასრულს. იმ დღეების განმავლობაში ორი მოწმე მკვდარი ეგდო ქუჩაში. და როგორც ლაზარე უნდა აღმდგარიყო ლოდინის ჟამის შემდეგ, ასევე იოანეს ორ მოწმესაც უნდა აღდგომოდათ. აღდგომის შემდეგ ისინი იერუსალიმისკენ მიმავალ მსვლელობას წინ უძღვებიან, რაც წარმოადგენს „ღვთის ბეჭედს“ და „გვირგვინოსან სასწაულს“, რომელიც ქრისტეს ღვთაებრიობას მოწმობს. აღდგომა მიუთითებს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დასრულებაზე, რაც ხდება

იმ დროს, როდესაც ოთხი ქარი, აღმოსავლეთის ქარი, მძვინვარე ქარი, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბერს მოვიდა, შეკავებულია.

კვირის კანონის ჟამს ეს ქარები გათავისუფლდება, რათა შურისმგებელი სასჯელი მოიტანოს გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხეცზე. ახლა ისინი უკვე უსხლტებიან იმ ოთხი ანგელოზის თითებსაც, რომლებიც ბეჭდვის პერიოდის განმავლობაში აკავებენ მათ. აღმოსავლეთის ქარის დღის შესახებ წინასწარმეტყველების სულში ნაპოვნი ერთ-ერთი ყველაზე ღრმა მითითება გვხვდება „მოწმობების“ მეცხრე ტომში. ეს ტომი შთაგონებული სიტყვებით იწყება მეთერთმეტე გვერდზე; ამგვარად, სიმბოლურად იგი იწყება „ცხრა-თერთმეტზე“. თავის სათაურია „საბოლოო კრიზისი“, თუმცა იგი ასევე არის პირველი თავი განყოფილებისა, რომელსაც ეწოდება „მეფის მოსვლისთვის“.

არ არსებობს მტკიცებულება იმისა, რომ მოცემული თავის განყოფილება და სათაური განზრახ იქნა მანიპულირებული იმ რედაქტორების მიერ, რომელთაც ეს ტომი შეადგინეს; თუმცა მეფის მოსვლა ადვილად ამოიცნობა, როგორც სასიძოს მოსვლა, რაც ათი ქალწულის იგავში ხდება შუაღამის კრიზისთან ერთად, რომელიც ქალწულებში წარმოიქმნება მათ ჭურჭლებში ზეთის არსებობით ან მისი უქონლობით. შუაღამის კრიზისი, რომელიც ახლა ახლოვდება, არის, როგორც სათაური მიუთითებს, უკანასკნელი კრიზისი ათი ქალწულისათვის. იმ კრიზისში ისინი ცხადყოფენ, აქვთ თუ არა ზეთი, თუ არა. ზეთი უბრალოდ სულიწმიდა არ არის; იგი ზუსტად განისაზღვრება როგორც სულიწმიდა, და ასევე როგორც სწორი უწყება, და ასევე როგორც სწორი ხასიათი.

სწორი მეთოდოლოგია აყალიბებს შუაღამის შემახილის სწორ უწყებას, და ეს უწყება, მიღებული და მის შესაბამისად მოქცეული, წარმოშობს სწორ ხასიათს. ეს ხასიათი უკანასკნელ კრიზისში არის ის ხასიათი, რომელიც იღებს ღვთის ბეჭედს. ღვთის ხალხის დაბეჭდვის პროცესი დაიწყო აღმოსავლეთის ქარის დღის დადგომისას, 2001 წლის 11 სექტემბერს. იმ დროის უწყება მაშინ უნდა შექმულიყო. ჰამა თუ არ ჰამა წარმოდგენილია ესაიას „კამათით“, და აგრეთვე აბაკუმის შეკითხვით იმის შესახებ, თუ რა უნდა უპასუხონ გუშაგებმა დავაში. მათეს ოცდამეხუთე თავისა და აბაკუმის დაყოვნების ჟამი სრულდება თაყვანისმცემელთა ორი კლასის წარმოდგენით. დაყოვნების ჟამი, რომელიც გამოცხადების მეთერთმეტე თავში სამი დღე-ნახევრით არის წარმოდგენილი, თითქმის დასრულებულია.

დაყოვნების ის ხანაც წარმოდგენილია მეცხრე ტომის თავში დასაწყისში, ებრაელთა მიმართ წერილიდან აღებული მონაკვეთით, სადაც პავლე ჰაბაკუკის მეორე თავის მეოთხე მუხლს გადმოსცემს. პავლეს ეს მითითება ჰაბაკუკის მეორე თავს მესამე ანგელოზის მოძრაობაში ათავსებს, ვინაიდან სწორედ იმ ისტორიაში შევიდა ქრისტე უწმიდეს ადგილზე, და სწორედ იმ ისტორიაში იქნა გაცხადებული მისი მღვდელმთავრული მსახურების ნათელი; ხოლო ებრაელთა მიმართ წიგნში პავლე გვიცხადებს ქრისტეს მღვდელმთავრული მსახურების ყველაზე მკაფიო გამოცხადებას ღვთის სიტყვაში.

პირველი ანგელოზის მოძრაობაში აბაკუმის მეორე თავი ჯერ კიდევ არ ცნობდა ქრისტეს გადაადგილებას უწმინდესში, რადგან ეს არ მომხდარა შუალამის ღალადის ქადაგების დასრულებამდე. პავლეს მიერ მოხსენიებული დაყოვნების ჟამი არის აბაკუმისა და მათეს დაყოვნების ჟამი, მაგრამ ეს არის ის დაყოვნების ჟამი, რომელიც 2020 წლის 18 ივლისს უნდა დაწყებულიყო. აბაკუმის მეორე თავის უკანასკნელი მუხლი წარმოადგენს მილერიტულ ისტორიაში შუალამის ღალადის დასასრულს და მესამე ანგელოზის მოსვლას:

ხოლო უფალი თავის წმიდა ტაძარშია; დაე, მთელი ქვეყანა დუმდეს მის წინაშე.
აბაკუმი 2:20.

წმობანი, ტომი მეცხრე, ხაზგასმით აღნიშნავს, მეთერთმეტე გვერდიდან დაწყებით (ცხრა-თერთმეტი), ათი ქალწულის იგავს, დაყოვნების ხანას და მის კავშირს აბაკუმთან და მათესთან, აგრეთვე საბოლოო კრიზისსა და 2001 წლის 11 სექტემბერს, როდესაც წინასწარმეტყველური დავა მოიწია.

„ნაწილი 1 — მეფის მოსვლისათვის“

„კიდევ მცირედ ხანს, და მომავალი მოვა და არ დააყოვნებს.“ ებრაელთა 10:37.

„უკანასკნელი კრიზისი“

„ჩვენ ვცხოვრობთ აღსასრულის ჟამს. დროის ნიშნები, რომლებიც სწრაფად სრულდება, აცხადებენ, რომ ქრისტეს მოსვლა ახლოა. დღეები, რომლებშიც ვცხოვრობთ, საზეიმო და მნიშვნელოვანნი არიან. ღმერთის სული თანდათანობით, მაგრამ უეჭველად, იწვევება დედამიწიდან. წყალულები და სასჯელები უკვე ეცემა მათ, ვინც ღმერთის მადლს აბუჩად იგდებს. უბედურებანი ხმელეთსა და ზღვაზე, საზოგადოების არამყარი მდგომარეობა, ომის განგაშნი — ყოველივე ეს მომასწავებელია. ისინი წინასწარ მოასწავებენ უახლოეს მოვლენებს უდიდესი მნიშვნელობისას.“

ბოროტების ძალები თავიანთ ძალებს აერთიანებენ და მტკიცდებიან. ისინი ძლიერდებიან უკანასკნელი დიდი კრიზისისთვის. ჩვენს სამყაროში ძალე დიდი ცვლილებები მოხდება, და საბოლოო მოვლენები სწრაფად განვითარდება.

მსოფლიოში არსებული მდგომარეობა ცხადყოფს, რომ მძიმე დროეები უკვე თავზე დაგვადგა. ყოველდღიური გაზეთები სავსეა ახლო მომავალში საშინელი კონფლიქტის ნიშნებით. თავზედური ყაჩაღობები ხშირ მოვლენად იქცა. გაფიცვები ჩვეულებრივ მოვლენად არის ქცეული. ქურდობა და მკვლელობა ყოველ მხარეს ხდება. დემონებით შეპყრობილი ადამიანები უსპობენ სიცოცხლეს კაცებს, ქალებსა და მცირეწლოვან ბავშვებს. ადამიანები გარყვნილებით მოიხიბლნენ, და ყოველგვარი ბოროტება ბატონობს.

მტერმა შეძლო სამართლის გარყვნა და ადამიანთა გულების აღვსება ეგოისტური სარგებლისკენ მისწრაფებით.

„სამართალი შორს დგას, რადგან ჭეშმარიტება დაეცა ქუჩაში და სიმართლე ვერ შედის.“ ესაია 59:14. დიდ ქალაქებში მრავალი ადამიანი ცხოვრობს სიღატაკესა და

სავალალო მდგომარეობაში, თითქმის მოკლებული საზრდოს, თავშესაფარსა და სამოსს; მაშინ როდესაც იმავე ქალაქებში არიან ისეთნიც, რომელთაც გულს რაც კი შეიძლება ენატროს, იმაზე მეტიც აქვთ, ფუფუნებით ცხოვრობენ და თავიანთ ფულს ხარჯავენ მდიდრულად მოწყობილ სახლებზე, პირად მორთულობაზე, ან, რაც უარესია, ხორციელ ვნებათა დაკმაყოფილებაზე, ღვინოსა და თამბაქოზე და სხვა იმ საგნებზე, რომლებიც ანადგურებენ ტვინის ძალებს, გონებას წონასწორობას აკარგვინებენ და სულს ამდაბლებენ. მშვიდარი კაცობრიობის ღაღადი აღუვალს ღმერთს, მაშინ როდესაც ყოველგვარი ჩაგვრითა და გამოძალვით ადამიანები გიგანტურ სიმდიდრეს იხვეჭენ.“

„ერთხელ, როდესაც ნიუ-იორკში ვიმყოფებოდი, ღამის ჟამს მოწოდებული ვიქენ, მეხილა შენობები, რომლებიც სართულ-სართულ აღიმართებოდა ზეცისკენ. ამ შენობებს ხანძარგამძლეობას უზრუნველყოფდნენ, და ისინი აღმართული იყო თავიანთი მფლობელებისა და მშენებლების განსადიდებლად. უფრო და უფრო მაღლა იწეოდა ეს შენობები, და მათში გამოყენებული იყო ყველაზე ძვირფასი მასალა. ისინი, ვისაც ეს შენობები ეკუთვნოდათ, საკუთარ თავს არ ეკითხებოდნენ: ‘როგორ შევძლებთ საუკეთესოდ ღმერთის განდიდებას?’ უფალი არ იყო მათ ფიქრებში.

„ვიფიქრე: ‘ოჰ, ნეტავ მათ, ვინც ამგვარად აბანდებს თავის ქონებას, შეეძლოთ თავიანთი გზის დანახვა ისე, როგორც ღმერთი ხედავს მას! ისინი აღმართავენ დიდებულ შენობებს, მაგრამ რაოდენ უგუნურია სამყაროს მმართველის თვალში მათი დაგეგმვა და განზრახვათა შეთხზვა. ისინი გულისა და გონების მთელი ძალით არ იკვლევენ, თუ როგორ შეიძლება განადიდონ ღმერთი. მათ თვალთახედვიდან დაკარგეს ეს — ადამიანის პირველი მოვალეობა.“

როდესაც ეს დიდებული ნაგებობები აღიმართებოდა, მათი მფლობელები პატივმოყვარე ქედმაღლობით ხარობდნენ, რომ ჰქონდათ სახსრები საკუთარი თავის დასაკმაყოფილებლად და თავიანთი მეზობლების შურის აღსაძრავად. იმ ფულის დიდი ნაწილი, რომელიც მათ ამგვარად ჩადეს, მოპოვებული იყო გამოძალვით, ღარიბთა ჩაგვრითა და გაღატაკებით. მათ დაავიწყდათ, რომ ზეცაში ყოველი საქმიანი გარიგების ანგარიში ინახება; ყოველი უსამართლო გარიგება, ყოველი თაღლითური ქმედება იქ არის ჩაწერილი. დადგება დრო, როდესაც ადამიანები თავიანთი თაღლითობითა და თავხედობით მიაღწევენ იმ ზღვარს, რომლის გადალახვის ნებასაც უფალი აღარ მისცემს მათ, და შეიტყობენ, რომ იქპოვას სულგრძელებას საზღვარი აქვს.

„შემდეგი ხილვა, რომელიც ჩემს წინაშე გადაიშალა, ხანძრის განგაში იყო. ადამიანები შეჰყურებდნენ მაღალ და ვითომდა ცეცხლგამძლე შენობებს და ამბობდნენ: „ისინი სრულიად უსაფრთხოა.“ მაგრამ ეს შენობები დაიწვა, თითქოს ფისისაგან ყოფილიყო დამზადებული. სახანძრო მანქანებს ვერაფერი შეეძლოთ განადგურების შესაჩერებლად. მეხანძრეებმა ვერ შეძლეს მანქანების ამოქმედება.“
Testimonies, volume 9, 11–13.

„დებატი“, რომელიც მეთოდოლოგიის შესახებ გაიმართა იმ პერიოდის დასაწყისში, რომელსაც დანიელის წიგნის პირველი თავი წარმოადგენს; და რომელსაც ასევე

დანიელის წიგნის პირველი თავიდან მესამე თავის ჩათვლით თავები წარმოადგენს; და რომელსაც ასევე წარმოადგენს 1840 წლის 11 აგვისტოდან დაწყებული ისტორია; და რომელსაც ასევე წარმოადგენს იოანეს სახარების მეექვსე თავში აღწერილი ისტორია, გალილეის კრიზისის დროს; და რომელსაც ასევე წარმოადგენს 2001 წლის 11 სექტემბრის ისტორია (2020 წლის 18 ივლისამდე), ახლა კვლავ მეორდება, არა ადვენტიზმის წიაღში ზოგადად, არამედ იმ მკვდარ, გამხმარ ძვლებს შორის, რომელნიც თავიანთი მოდუნებისაგან იღვიძებენ უდაბნოში მღალაღებელი „ხმის“ მიერ.

მომდევნო სტატიაში განვიხილავთ იმ მეთოდოლოგიას, რომელიც გვიან წვიმას წარმოადგენს, როგორც ეს გამოსახულია ესაიას წიგნის ოცდარვე და ოცდამეცხრე თავებში.

და მე მოვისმინე უფლის ხმა, რომელიც ამბობდა: ვის გავგზავნი და ვინ წავა ჩვენთვის? მაშინ მე ვთქვი: აჰა, მე აქა ვარ; მე გამგზავნე. და მან თქვა: წადი და უთხარი ამ ხალხს: სმენით ისმინეთ, მაგრამ ნუ გაიგებთ; ხედვით იხილეთ, მაგრამ ნუ შეიგნობთ. გაასუქე გული ამ ხალხისა, დაუმძიმე ყურები და დაუხუჭე თვალები, რათა თვალებით არ იხილონ, ყურებით არ ისმინონ, გულით არ გაიგონ, არ მოიქცნენ და არ განიკურნონ. მაშინ მე ვთქვი: უფალო, როდემდე? და მან მიპასუხა: ვიდრე ქალაქები გაუდაბურდება და მკვიდრი აღარ ეყოლება, სახლები — კაცის გარეშე დარჩება, და ქვეყანა სრულიად გაუდაბურდება; და უფალი შორს წაიყვანს ადამიანებს, და დიდი მიტოვება იქნება ქვეყნის შუაგულში. მაგრამ კიდევ დარჩება მასში მეთაედი, და ის კვლავ დაბრუნდება, თუმცა შესაჭმელად იქნება: როგორც თერებიინთი და როგორც მუხა, რომელთაც არსება რჩებათ, როცა ფოთლებს დაყრიან, ასე იქნება მისი არსება წმინდა თესლი. ესაია 6:8–13.